

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Francisci De Oviedo Madritani, Societatis Iesv,
Theologiæ Professoris, Cursus Philosophicus**

Ad Vnum Corpus Redactus

Philosophiæ R. P. Francisci De Oviedo Madritani Societatis Iesv Sacræ
Theologiæ Professoris Tomus II

**Oviedo, Francisco de
Lvgdvni, M.DC.LI.**

III. An potentiæ animæ distinguantur ab illa formaliter.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95526](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95526)

nullam virtutem actiuam materiæ concedo respectu operationum vitalium, neque composito, nisi ratione animæ; compositum enim viuens nihil aliud est quam anima, & materia, ac proinde nullam vim actiuam habere potest, nisi ratione alterius partis, vel ratione vtriusque: ratione materiæ illam non habet; ergo tantum ratione formæ, siue per ipsam formam, siue per potentiam ortam ex illa, quæ potentia si esset superaddita compositi diceretur, quia oriretur à forma, & reciperetur in materia, & quia non oriretur à forma præcisa, sed à forma vt unita exigente vnionem saltem vt applicationem subiecti, in quo producenda est talis potentia. Respondeo concedendo potentias has dependere in operando à materia, & nego sequi ex hac dependentia potentiam esse corpoream, quod sic probetur. Etiam si duntaxat hæc potentia superaddita, anima concurrat ad has operationes, vt probauit Punct. primo, & cum eadem dependentia à materia, vt notum est, & tamen est spiritalis: ergo virtus actiua spiritalis potest dependere à corpore.

17 Arguit septimò. Operatio sensitiua corporea est immanens: ergo debet dependere ab aliqua potentia corporea, in qua possit subiectari. Respondeo multis modis posse has operationes corporeas esse immanentes, etiam si tantum ab anima dependant, illos explicui Contr. præcedenti, Punct. i. modò breuiter dico, has operationes esse immanentes propter vnionem immediatam, quam habent cum anima vt dixi Puncto præcedenti.

18 Arguit octauò. Potentiæ sensitiuæ ordinantur ad actus corporeos: ergo sunt corporeæ, quia nihil spirituale potest ordinari ad aliquid corporeum. Respondeo potentias non ordinari ad actus corporeos tanquam ad finem, propter quem sunt intentæ, sed tanquam causas ad suos effectus, eo modo, quo dixi Controu. i. Punct. i. animam ordinari ad suas operationes.

19 Arguit nonò. Anima est indifferens ad operationes diuersarum potentiarum: ergo indiget potentiis superadditis, vt determinetur ad producendos actus huius potetie, potius quam illius. Multi redarguunt: Anima est indifferens ad producendas suas passionēs, & determinatur ad producendas omnes: ergo eodem modo potest determinari ad illorum actus producendos. Ineptæ redargutio: anima numquam est indifferens ad producendum potius potentiam intellectuam, quam volitiuam; visuam, quam auditiuam, sed potens omnes producere, & determinata ad omnes producendas, in quarum productione nulla est contingentia, quæ magna intercedit in productione cuiusque actus vitalis. Melius retorquetur argumentum ex indifferencia, quam habet anima ad assensum & dissensum, amorem & odium; ad actum visionis tendentis in obiectum album, & actum tendentis in obiectum nigrum, & tamen hanc indifferenciam determinat ipsa anima, vel aliud comprincipium, & non alia potentia, quæ detur pro assensibus distincta ab illa, quæ datur pro dissensibus: ergo sicuti determinatur sine noua potentia differentia inter assensum & dissensum, poterit determinari inter intellectiōem, & volitiōem. Respondebis maiorem esse differentiam inter volitiōem, & intellectiōem, quam inter assensum & dissensum, & ita hanc posse dari sine noua potentia, & non illam. Sed inquiri, quæ lege taxata sint hæc determinatiua, vt pro tanta indifferencia determinanda, & non pro tanta exigatur noua potentia, & alia determinatiua non sufficiant, quæ minorem indifferenciam determinabant? Nulla certè, sed gratis omnino potentia superaddita exigitur ad hanc indifferenciam auferendam. Respondeo animam esse indifferenciam ad suos actus, hanc autem indifferenciam non indigere potentiis superadditis ad sui determinationem, sed tolli per species, vel alia comprincipia in actibus omnino necessariis, & in actibus liberis in se tolli ab ipsa anima libera in actu primo constituta per ipsorum exercitium, & in actibus potentiarum, quæ voluntati subduntur tolli per actus voluntatis illos imperantes.

20 Hæc omnia argumenta desumpta sunt ex nostro Suario loco allegato ex disp. 18. Metaph. præter duo testimonia, quæ adducit loco citato ex lib. de anima. Noster Tolet. quæst. 9. plura congerit argumenta sua, & aliorum pro hac sententia; soluit facta ab aliis, quæ vix indigent solutione, & ex propriis vnum, vel alterum inuenio distinctum ab his, quæ ex Suario retuli, quod hic referam. Sic arguit Toletus. Plura tribuimus aliquibus potentiis quæ negamus aliis, dicimus enim intellectum intelligere, & voluntatem amare, & dicere non possumus, intellectum amare, & voluntatem intelligere, & sic de aliis: ergo hæc potentiæ inter se distinguuntur: ergo distinguuntur etiam ab anima, quia eas, quæ sunt inter se distinctæ non possunt vni tertio esse identificata. Hoc argumento vniunt etiam Conimbricenses supra, quod si aliquid probaret conuinceret attributa in Deo realiter inter se ab ipso distinguenda, quia non dicimus Deum misericordiam punire, & iustitiam parcere, neque intellectu amare, & voluntate intelligere, sed singulis attributis singulas operationes accommodamus. Respondeo nos tribuere operationes accommodatas intellectui, & amandi voluntati, quia ipsam animam quatenus intelligit, intellectum; quatenus amat, voluntatem vocamus, per ordinem enim ad diuersas operationes diuersas virtutes in illa cognoscimus formaliter inter se distinctas, & realiter inter se & cum ipsa anima identificatas, & quapropter realiter & nulla distinctione intellectus intercedente intellectus, & voluntas, omnes animæ potentiæ, quæ vnum sunt ad quamlibet actionem eodem omnino modo concurrunt, & in hoc sensu verum est hominem amare intellectum, & voluntate intelligere, & tamen ineptus loquendi modus, quia cum dicimus, intellectus, & voluntas, iam distinguimus formaliter vtramque potentiam, & ita in sensu formali de illis vt formaliter distinctis loqui debemus.

Arguit insuper: Potentia visiva in homine cæco separatur ab homine: ergo distinguitur ab anima. Eodem modo arguunt alij potentias recipere magis, & minus, ex quo eandem inferunt distinctionem. Respondeo potentiam visuam in cæco, & auditiuam in surdulo non separari ab anima, neque in sensu aliquo recipere magis aut minus, sed tantum deperdi deorganizationem requisitam ad illorum actus, quæ perditā nullus illorum potest exerceri à potentia permanente identificata cum anima & propter eandem deorganizationem magis, minusve attemptatam iuxta exigentiam actuum potentiarum eademmet immutata intrinsecè perseverante, perfectius, vel imperfectius illos exercet.

Arguunt Thomistæ, substantiam non esse immediatè à operationibus, quod sæpe negauit. Arguunt, actus, & potentiam debere esse in eodem genere, quod modò nego, si hoc ita intelligant, vt actus, & potetia debeant esse intra idem genus substantiæ, vel accidentis, quod hic contendunt. Arguunt, animam fore in perpetua operatione si operaretur immediatè, & non per potentias superadditas: quod nego, similiter, quia eodem modo posset inferri potentias fore in perpetua operatione, ex eo quod per se ipsas immediatè, & non per alia comprincipia superaddita operantur. Hæc sunt argumenta, quibus auctores potentias distinctas ab anima, propugnant quæ ita prolixè retuli propter auctoritatem grauissimorum ac doctissimorum Doctorum, qui oppositam sententiam defendunt.

PUNCTUM III.

An potentia anima distinguatur ab ipsa formaliter.

Difficultas hæc tantum inter recentiores huius temporis exagitur, antiqui in distinctione reali defendendi, vel impugnandi intenti, de hac distinctione rationis non egere. Affirmant aliqui potentias realiter identificatas cum anima ab ipsa formaliter distinguere. Alij qui rem subtilius inspicere nullam distinctionem formalem inuenire inter animam, illiusque potentias.

PRIMA CONCLUSIO. Potentiæ animæ inter se formaliter distinguuntur, & quamlibet illarum saltem inadæquate ab anima distinguere necesse est. Prior pars conclusionis probatur ex distinctione actuum, & ex diuerso modo, quo hi actus procedunt à suis principiis, intellectus enim & volitio non solum distinguuntur specie sicut assensus, & dissensus, sed etiam distinguuntur ex diuerso modo respiciendi suum obiectum, quia intellectus trahit ad se obiectum, illud in se quasi depingendo, & representando: & voluntas fertur in suum obiectum per amorem, qui est quasi pondus quod animam in rem amatam inclinat, iuxta illud: *Amor meus est pondus meum; illuc feror quæque feror.* Eodem modo distinguuntur sensus internus, & materialis

materialis appetitus. Alia potentia sensum externorum diuersa organa & diuersas dispositiones exigunt ad operandum, ex qua diuersitate fundamentum desumit intellectus ad has diuersas operationes inter se constituendas. Posterior pars conclusionis ex priori euidenter infertur, quia si voluntas, & intellectus inter se distinguuntur, non potest ratio animae adequatè in potentia intellectiua, aut volitiua consistere, quia potentia volitiua formaliter secundum se præcisa, non dicit potentiam intellectiua radicalem, neque formalem, & potentia intellectiua eadem præcissione desumpta non dicit potentiam volitiua radicalem, neque formalem: sed anima essentialiter dicit principium formale, vel radicale: ergo non potest illius essentia consistere in aliqua harum potentialium, propterea illis distinctis idem dico de aliis potentiis sensitiuis, quæ sunt de essentia animæ sensitiuæ, seu constitutiue gradus sensitiui, quem essentialiter includit anima rationalis constitutiua hominis.

3 SECUNDA CONCLUSIO. Omnis potentia constitutiua prædicati alicuius, quod essentialiter supponat ratio viuentis, est essentialis animæ. Ratio est facilis: Omni inferiori essentiali est prædicatum, quod essentialiter supponit tanquam quid superius: v. g. omni homini essentiali est esse animal: ergo essentiali est illi constitutiua sui superioris, quod essentialiter includit, si enim homini essentiali est esse animal, essentiali erit esse viuens, & esse sensibile, quæ sunt prædicata essentialiter constitutiua animalis. Hæc conclusio euident est, neque alia indiget probatione, aut explicatione.

4 TERTIA CONCLUSIO. Omnis potentia, quæ non est constitutiua prædicati superioris viuenti, & non est potentia dicens ordinem ad actus vitales, non potest esse metaphysicè constitutiua animæ, neque illi essentialis. Ratio est clara: ratio viuentis secundum se, & secundum omnes suas species vegetatiui, sensitiui, & rationalis, tantum consideratur in ordine ad actiones vitales vegetandi sentiendi, & ratiocinandi: ergo potentia, quæ non est sensitiua, vegetatiua, sensitiua, aut rationalis (nomine rationalis intellectiua, & volitiua clauditur) non est constitutiua differentie viuentis, neque illarum specierum, quæ sub conceptu viuentis continentur, vsque ad infimam speciem animæ: ergo si constitutiua non sit alicuius prædicati superioris, quantumuis identificata sit cum anima ad illarum essentiam non pertinebit.

5 QUARTA CONCLUSIO. Potentia nutritiua est essentialis animæ nutritiua, & formaliter constitutiua illius impræcindibilis ab ea ex parte actus, & ex parte obiecti. Probo hanc conclusionem: Potentia nutritiua constituitur per prædicatum reale quod sit principium nutritionis: ergo per principium nutritionis formale, vel radicale: non per principium radicale: ergo per principium formale. Primum antecedens est definitio animæ vegetatiuæ: illatio ex illo est à positione diuini, & negatione vnus membri diuidentis ad affirmationem alterius, quam esse legitimam. Summulistas non later: negationem illius membri diuidentis confirmo: principium radicale nutritionis est illud, ex quo procedit potentia superaddita, quæ immediatè concurrat ad nutritionem: sed anima vegetatiua, quæ non habet potentiam superadditam non potest esse principium potentie superaddite: ergo non potest esse principium radicale: Maior per se patet, ex eo enim distinguuntur principium formale, & radicale cuiusvis effectus, quod principium formale immediatè per causalitatem per se ipsam attingentem effectum, & ab ipso procedentem infuit in effectum: & principium radicale per causalitatem procedentem ab ipso, & attingentem non ipsum effectum, sed virtutem aliquam, quæ ipsum per aliam causalitatem immediatè attingat: Minor est per se nota, Consequentiæ legitima.

6 Confirmatur eadem conclusio, & alio modo expenditur eadem ratio. Nullus influxus potest considerari procedens ab anima vegetatiua non habente potentiam vegetandi superadditam respectu actus vegetationis procedentis ab illa tanquam à principio vitali, qui non immediatè tangat ipsum terminum nutritionis, ergo nullus influxus potest intelligi ab anima tanquam à principio vitali, qui non sit formaliter nutritio: ergo nullus influxus potest ab illa procedere, qui non procedat ab ipsa tanquam à principio formali nutritionis: Antecedens probo. Anima vegetatiua, quæ non habet potentias superadditas non

potest influere in potentiam vegetandi: ergo tantum infuit in ipsum actum immediatè, nihil enim est, quod ipsa possit vitaliter producere, neque alia actio potest considerari procedens ab illa tanquam à vita, nisi illa, quæ terminatur in ipsum terminum nutritionis.

7 QUINTA CONCLUSIO. Anima sensitiua essentialiter dicit potentias sensitiuas correspondentes gradui substantiali sensitiuo constitutiui speciem animæ sensitiuæ. Vnde si ratione animæ sensitiuæ tantum dicit posse sentire sensationibus vnus potentie externæ, & aliis internæ: illa potentia externa, hoc est sensitiua obiectorum externorum, & interna, quæ hanc comitatur est essentialis, & constitutiua gradus sensitiui, itavt vtrique potentia adequatè gradum substantialem, per quem differt anima sensitiua à purè vegetatiua constituant. Probatur hæc conclusio, eodem modo ac præcedens: de ratione constitutiua animæ sensitiuæ, seu differentie, per quam anima sensitiua constituitur, & differt à pura vegetatiua est esse principium sensationis: ergo radicale, vel formale: non radicale: ergo formale. Percurre illationes factas ad primam conclusionem probandam, eisdem enim hæc euincitur conclusio.

8 SEXTA CONCLUSIO. Sensitiuum, in quo conueniunt equus & leo, per quod specie differunt à talpa & ab aliis animalibus, quæ non sunt prædita quinque sensibus, essentialiter includit potentias formales videndi, audiendi, &c. Ratio est, quia hoc sensitiuum differt à sensitiuo talpæ per principium sensationum pertinentium ad omnes quinque sensus, per quas omnia illarum obiecta percipiuntur: Non per principium radicale: ergo per principium formale. Idem discursus est huius conclusionis, & proximè præcedentium.

9 SEPTIMA CONCLUSIO. Rationale hominis essentialiter includit potentiam formalem intelligendi, & volendi. Probatur hæc conclusio eadem ratione, quæ præcedens. Rationale hominis includit essentialiter principium intellectiōis, & volitionis, non radicale propter rationem iam dictam: ergo formale. Dixi rationale hominis, vt abstraherem ab illa questione, an possit dari principium intellectiōis, quod non sit volitiuum, cui si affirmatiuè respondeatur, dicendum est de ratione intellectiui vt sic non esse potentiam volitiuam, sed intellectiua, quæ constituat gradum specialem viuentis medium inter hominem, & equum, qui differt ab equo per potentiam intellectiua, & à quo differt homo per volitiuam: si verò negatur possibile esse principium intellectiua, quod volitiuum non sit, omne intellectiuum constituetur per potentiam intelligendi, & volendi.

10 Proceunt hæc omnes conclusiones respectu animarum, quæ potentias non habent superadditas, aliis verò, quibus potentie superaddite possunt conuenire, hæc non essent de illius essentia, quia nihil superadditum potest esse de essentia alicuius, & quia sufficienter illarum essentia constituerentur per principia radicalia suarum operationum.

11 Ex his constat gradus essentialiter dicere potentias, quibus constant, & animam gradus, quos includit: gradus vegetandi tantum dicit potentiam vegetatiuam; gradus sentiendi saltem dicit quandam potentiam externam, & aliam internam; gradus specialis sensitiui equi, & leonis, vt distincti à sensitiuo talpæ dicit potentias quinque sensuum externorum, & sensum internum; gradus rationalis hominis dicit potentiam intellectiua, & volitiua, & si possibile est alius gradus intellectiui, & non volitiui medius inter gradus hominis, & equi dicit tantum potentiam intellectiua. Anima plantæ dicit gradum vegetatiui; anima talpæ dicit gradum vegetatiui, & sensitiui sensatione internā, & externā circa obiectum sensus si aliā potentia externa caret hoc animal: anima equi, & leonis dicunt gradum vegetatiui, & sensitiui sensu interno, & quinque potentiis circa obiecta externa, anima hominis dicit omnes gradus, quos dicunt reliquæ animæ, & gradum ratiocinandi includentem potentiam sensitiua, & volitiua.

18 Obiicies contra has conclusiones. Possum ego considerare animam absque eo quod considerem illius potentias: ergo potentie saltem ex parte actus distinguuntur formaliter ab anima. Respondeo negando antecedens, eo enim ipso quod concipiam animam, debeo concipere illius potentias eo modo, quo animam concipio. Si animam expresse apprehendo, illius potentias expresse me apprehendere

hendere necesse est. Sic in definitione, quæ nihil aliud est, quam expressa anima apprehensio expressè illius potentias attingo, dico enim *aliquid, quo vivimus*, &c. ratio est, quia quantumvis confusè animam apprehendo, debeo illam apprehendere ut distinctam ab omnibus, quæ non habent rationem animæ: ergo debeo apprehendere id, per quod constituitur distincta ab illis: sed constituitur distincta per principium operationum vitalium: ergo debeo apprehendere principium operationum vitalium, quod formaliter est potentia. Debere me apprehendere animam ut distinctam ab aliis, quæ non habent rationem animæ, patet, quia si cùm illis illam confundam, non dicar apprehendere animam sed prædicatum commune animæ, & aliis entitatibus, quæ non sunt animæ; sicut cùm hominem apprehendo confusum cum equo, non dicor apprehendere hominem, sed animal.

13 Dixi conclusionem tertiā, potentiam non constituentem aliquid prædicatum superius animæ in communi, non terminatum ad actionem vitalem, non esse de essentia metaphysica animæ, etiam si realiter sit identificata cum illa, & consulto nullam ex his potentiis assignavi, quia non est huius loci examinare quibus potentiis constituentur prædicata superiora omni animæ, & de quacunque potentia à me assignata posset excitari questio, an illa pertineret ad constitutum substantiæ, corporis, vel spiritus, quam questionem dirimere esset naturam ferè omnium prædicatorum quæ in serie prædicamentali continentur indagare, quapropter sufficiat regulam assignare pro illis potentiis, si aliquæ sint, ex quibus forsitan erit virtus productiva caloris identificata cum animis sensitiuis.

PUNCTUM IV.

Nonnulla de potentiis expediuntur.

1 Inquiri solet in opinione quæ potentias superadditas defendit, an possint à proprio subiecto separari? Negat Caietanus 1. p. q. 54. art. 4. §. *Ad tertiam rationem*. Melius affirmativè respondet Sotus in prædic. cap. de proprio, Bañes 1. p. q. 77. art. 1. dub. 1. ad 4. Ratio fumenda est à paritate quantitatis, & aliorum accidentium, quæ à propriis subiectis separantur: non enim in vitalibus potentiis specialis reperitur difficultas, neque speciale fundamentum ad asserendum per se ipsas, & non per actiones superadditas dependere à subiectis, sicut enim quantitas est passio materiæ primæ & semper illam comitatur, & mediā actione ab illa dependet: eodem modo si daretur potentia intellectiva superaddita, mediā actione ab illa dependeret. Non nego possibiles esse potentias immediatè & per se ipsas dependentes à substantiis, quarum sunt passionis, quæ ab illis separari non possint; nihil enim, quod alicui entitati per se ipsam, & non per aliud superadditum convenit, ab illa esse separabile.

2. Secundò inquiritur, an hæc potentia separata ab anima possit vniri subiecto extraneo; v. g. an potentia visiva possit vniri ligno? Rub. lib. 2. de anima, c. 3. q. 2. asserit implicationem involuere vnionem harum potentiarum subiecto extraneo. Sentio absque vlla contradictione potentias has posse vniri subiecto; quod probo, quia nullū est argumentum, quo talis ostendatur contradictio. Secundò, quia in communi sententia potentia visiva materialis in homine, & in equo subiectatur in materia primæ: sed materia prima equi, hominis, & ligni est eiusdem speciei, & potuit eadem numero, quæ est hominis vel equi, ligno contingere: ergo sicut materia primæ hominis est capax terminandi vnionem respicientem potentiam visivam, ita materia prima ligni eandem capacitatem habebit.

3. Obicit Rub. implicat esse formam in subiecto, cui non communicat suum effectum formalem: sed effectus formalis potentie visivæ est reddere subiectum potens videre: ergo si informat materiam primi ligni constituit illam potentem videre. Respondi nullius effectum formalem, quem communicat forma cuicunque subiecto, cui vnitur, esse constituit quoddam totum resultans ex subiecto, formā vniti, & vnione, & hoc esse inseparabile ab illa, reliquos verò esse respectivos ad subiectum. Dixi etiam potentias non constituit subiecta per se ipsa effectiva, neque per se ipsa potentia aliquid producere; sed tantum mediātè mediis potentiis, si his seclusis nullam virtutem

actiuam habeat subiectum, vel tanquam comprincipium ex qua & ex subiecto fit principium effectuum adequatum, si subiectum virtutem aliquam inadæquatam habeat ad operandum.

Tertiò inquiritur: An potentia vitalis separata à subiecto, vel vnita subiecto extraneo posset elicere actum vitalem, v. g. intellectus separatus an posset producere intellectionem? Resp. intellectum sine consortio animæ, concurrente ad intellectionem non posse illam producere aduæ de potentia Dei absoluta, quia in mea sententia intellectionem (idem dico de volitione & quacunque sensatione) per suammet entitatem dependet ab anima & vnitur animæ. Respondeo secundò, intellectum separatum ab anima, hoc est, non illi vnitum, neque dependentem ab illa, posse naturaliter producere intellectionem, cum propria anima, si debitam approximationem habeat cum ipsa anima tanquam cum subiecto, à quo educenda est intellectionem, & comprincipio à quo simul cum potentia talis intellectionis processura est. Hanc conclusionem defendo, quia ad hoc ut intellectus concurrat cū anima, existitimo non requiri vnionem inter ipsum, & animam, sicuti neque in alio accidenti ad concurrentem cum substantia ad alium tertium effectum, quia sine fundamento requiritur talis vnio, sicut enim calor eodem modo cum igne, cui est vnitus vel cui est tantum applicatus, sic intellectus intellectionem producit cum anima sibi vnita, vel tantum applicata si debita cum illa applicationem habeat. Respondeo tertiò intellectum subiecto extraneo vnitum posse de potentia Dei absoluta cum propria anima intellectionem producere, quia tunc illi deficit approximatō, quæ est conditio necessaria ad agendum, & forsitan vnio cum subiecto extraneo impedimentum sit ad agendum, poterit Deus non obstantè hoc impedimento cum intellectu concurrere, & approximationem supplere, ut probavi in *Phyfic. Contr. 8. Punct. 3.* vbi dixi agens de potentia Dei absoluta posse agere in passum distans.

Quartò inquiritur: An potentia vitalis separata, vel quodlibet aliud accidens haberet modum perfectiæ Caietanus quem impugnatur Suarez tom. 3. in 3. partem, disp. 56. sect. 2. affirmat accidens separatim habitum modum quemdam substantialem, quo existat existentia substantiæ, quam habere nequit, dum est in subiecto. P. Suarez supra, & P. Vasquez 1. p. disp. 173. modum hunc perfectiæ accidentalem concedunt accidentibus separatim. Sotus in 4. dist. 12. q. 6. & P. Valentia 3. p. disp. 64. cap. 3. Punct. 1. affirmant accidens separatim nullum modum superadditum habitum. Sentio accidens separatim nullo alio indigere modo distincto à creatione, ut constitutur existens, & independents à subiecto, quod sic probo. Ex vi creationis accidens constituitur existens, & sine dependentia à subiecto: ergo non indiget alio modo superaddito: Antecedens constat ex dictis 3. *Phyfic. de natura actionis creatiæ*: Consequentia patet, quia posita creatione accidens non indiget hoc modo ut sit independents à subiecto; ad quid ergo indiget illo modo? Dices per creationem existere independentem à subiecto priuatiuè, & non positiuè, & indigere modo superaddito, ut positiuè sit extra subiectum. Contrā: accidens habet per creationem, quæ est forma positiua, hoc, quod est non dependere à subiecto: ergo habet modum non dependendi æquè positiuè cum quocunque, quem tu fingas. Probo consequentiam: Nullus modus positiuus est formalis negatio dependentiæ, sed tantum illam inducit: ergo eatenus modus ille faciet subiectum positiuè independentem, quatenus per entitatem positiuam hæc negationem induceret; sed hoc habet creatio; ergo constituit accidens independents. Mitto nullum modum ex vi cuius entitas non existit, posse illum independentem constituit; quia accidens constituitur entitatem independentem, est illam entitatem constitui existentem ex vi huius accidentis absque vilo ordine ad subiectum inhesionis: ergo accidens, seu modus, ex vi cuius potentia separata, vel qualibet alia entitas non constituitur existens non posset illam independentem constituit.

Dices: modum illum non requiri, ut potentia superaddita constitutur independents, ed ut suppleat vnionem, quam habebat tale accidens cum subiecto. Contrā: accidens separatim à subiecto manet ab illo diuisum, ergo ut sit in statu separationis necessariò includente diuisionem, non